

disse Linier, „at det ikke helt kan undgaas, at der findes Medlemmer i de anerkendte Sygekasser, hvis Indtægts- og Formueforhold i mindre — undertiden i nogen — Grad overskrider de fastsatte Indtægts- og Formuegrænser.“ Jeg vil gerne spørge Ministeren, om denne Skrivelse er afgivet, efter at en af Ministeren underhaanden nævnt Revisionsskrivelse er kommet ind — Ministeren har jo nævnt en Revision, som er foretaget for nylig i en Sygekasse, hvorved det konstateredes, at der af et Medlemstal paa 900 var 11—12 pCt. uberettigede Medlemmer. Det kalder jeg ikke enkelte Tilfælde, og naar man tænker paa, at der var Folk imellem med en Indtægt paa 9 000 Kr. og Formuer op til 38 000 Kr., kan jeg heller ikke erkende, at disse Tilfælde har ligget saaledes paa Grænsen, at det skulde være vanskeligt at træffe Afgørelsen.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Til det ærede Medlem Hr. Pürschel skal jeg tillade mig at sige, at det i nogen Grad vanskeliggør eller umuliggør min Besvarelse af hans Henvendelse angaaende min Skrivelse til ham, naar han, formentlig ved en Læsefejl, forstaar Ordet „andre“ i denne Skrivelse som „ældre“. Det ærede Medlem forstaar min Udtalelse: at der ikke ses at være fremkommet „andre“ Fortolkninger, som om der stod „ældre“ Fortolkninger. Ordet „andre“ staar maaske utydeligt, men tydeligt nok, hvis det ærede Medlem vil tage sine Brillen paa. Det betyder, at der siden 1922 ikke ses at være fremkommet andre Fortolkninger end de i Skrivelsen nævnte. I øvrigt har jeg for mit Vedkommende tidligere oplyst, at der ikke siden den 14. December 1926 er sket nogen Fortolkning udenom Lovgivningsmagten.

Angaaende Fortolkningen af 1922, som jeg forstaar Angrebet særligt rettes imod, maa man gøre sig klart, under hvilke Forhold den fremkom, og hvad den i Virkeligheden betyder. I Loven af 1892 og senere Løve stod intet om en Særstilling for Arbejderne. Straks efter Lovens Vedtagelse i 1892 og praktisk talt i alle de følgende Aar op til 1922 herskede den Fortolkning, at Arbejdere uanset deres Indtægter var selvskrevne som Medlemmer af Sygekasserne. Den angrebne Fortolkning af 1922 er og betyder intet andet end en Begrænsning af den ulovlige Fortolkning, der har hersket siden 1892. Jeg maa atter spørge: Hvilken er nu den utilbørlige Administration: den, der gennem 30 Aar fortolker paa ulovlig Maade, eller den, der i 1922 indfører en Begrænsning. Svaret er for mig saare let.

I øvrigt beklager jeg, at jeg ikke hørte det ærede Medlem Hr. Pürschels sidste Forespørgsel til mig — jeg var i Færd med at forberede mit Svar paa hans første —, men jeg er parat til at besvare den, hvis det ærede Medlem vil have den Ulejlighed at gentage den.

Weygaard: Til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som anførte, hvordan Arbejdernes samlede Bæreevne for Ugekontingenter havde formet sig ifølge Referat i „Social-Demokraten“, vil jeg gerne sige, at det dog maaske har større Interesse i denne Sag at vide, hvad selve Sygekassekontingenter er. Det er i København godt 27 Kr. aarligt foruden Invalideforsikringspræmie og eventuelt Begravelseskontingent. I Danmarks Købstæder er det 24 Kr. aarligt foruden Invalidepræmie og Begravelseskontingent. For de sønderjydske Landkasser er det 21 Kr. 47 Ø. aarligt foruden Invalidepræmie og Begravelseskontingent, medens det i de nørrejydske Kasser er 12 Kr. 14 Ø. aarligt plus Invalidepræmie og Begravelseskontingent.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou læste op af Rigsdagstidende, hvad han havde sagt om Misbrugene. Jeg vilde have sat mere Pris paa, om det ærede Medlem — naturligvis med Formandens Tilladelse — var gaaet ud fra „Nationaltidende“, som var det Blad, jeg anførte paa det givne Tidspunkt. Naar det ærede Medlem siger, at 3 Kr. i Kontingentforhøjelse bliver aldrig Regelen, maa jeg fastholde, at saa er der ingen anden Vej at gaa end at bortskære Ydelser, henholdsvis Medicin og halv Lægehjælp, til de syge.

Saa er der Bestemmelsen om Optagelse af bemidlede, som det ærede Medlem ikke kunde begribe, jeg ikke kunde give min Tilslutning. Det er besynderligt, for det ærede Medlem sagde selv, at Bestemmelsen var revolutionær, og revolutionære Bestemmelser skal man ikke komme med ved en saadan Lejlighed som denne, en tilfældig Revision, ja, ikke en Gang en Revision, men en tilfældig Ændring af Sygekasseloven. Nej, i Stedet for Revolution foretrækker jeg Evolution, naar det drejer sig om et økonomisk Omraade af større Alvor; dér er jeg ikke Revolutionsmand som det ærede Medlem. Men netop derigennem har det ærede Medlem konstateret, at det er ganske uforsvarligt at give sin Tilslutning til det Ændringsforslag under Nr. 1, som vedrører Optagelse af bemidlede.

Til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, som siger, at der kan aldrig blive Tale